

Θράκα νι ἀπὸ ἀνάγκη (τὸν εἶδον ἀπὸ ἀγναντία) Τσακων.
Φρ. Ἀγνάντι ἀγνάντια (ὁ εἶς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου) Παξ. :
ἄσμ.

Ἀνάδια μου ἦρθες κ' ἑκατοες σὰν ἥλιος, σὰν φεγάρι
ρήτ.

Βγαίνει 'ς τὰ πέντε ἀλώνια, ἀγνάτιο 'ς τὸ χωριό,
γλέπει φωτιές καὶ καίνε μέσ' 'ς τὰ σπῆτια του
ρκαδ.

Ἀγνάντια σου κι ἀγνάντια μου θὰ στήσ' ἕνα γιοφύρι,
γιὰ νὰ περνῶ κάθε στιγμή νὰ σὲ φιλῶ 'ς τὰ χεῖλη
ἡπ.

Κ' ἕνα δεδρὸ ἀνάδια τση ἡμημένο, μαραμμένο
ρήτ.

*Ἐκατο ἀγνάδια σου | γιὰ νὰ θεωρῶ τὰ μάθια σου
Μήλ. Καὶ μετὰ τῆς προθέσεως ἀπὸ Λευκ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
Μακεδ. (Μελέν. Πάγγ.) Σκόπ. : Οὐτ' ἀπ' ἀγνάδιον δὲν ἦρθις
νὰ μάσε ἰδῆς Σκόπ. || ἄσμ.

Μιὰ γραιά, πονλὸν γραιά, | δὲ μπουροῦσι νὰ π'λαλή,
ἀπ' ἀγνάδια φώναξι

Πάγγ. Συνών. ἀγαγναντίς. 2) Ἐπί, ἐπάνω Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Κίμωλ. : Ὁ ψάρτης ἦτανε χρόνια ἀνάντια
'ς τὸ κρεββάτι (κλινήρης) Κίμωλ. || ἄσμ.

Τοῦ τρίτου τοῦ φαρμακιρὸ ἀγνάντια 'ς τὴν καρδιά του
(φαρμακιρὸ ἐνν. καρφί) Ἀδριανούπ.

Β) Οὐσ. 1) Ὁ ἀπέναντι τόπος, πρὸς τὸν ὁποῖον
δύναται τις ἀκωλύτως νὰ βλέπῃ ἐνθ' ἀν. : Ἐλα 'ς τ' ἀγνάν-
τιο νὰ σοῦ πῶ Ἀρκαδ. Εἰπέτε τὴν κυρίτσα σας νὰ βγῇ
'ς τ' ἀγνάντι νὰ τὴν διῶ ἀγν. τόπ. || Φρ. Γύρ'σα τ' ἀνάδι
(τρόπον τινὰ ὅλον τὸν πέριξ τόπον) ἡπ. || ἄσμ.

*Ἐβγα 'ς τ' ἀγνάντιο νὰ σὲ δῶ, ἔβγα 'ς τὸ παραθύρι
ἡπ. Πβ. ξαγνάντιο. 2) Ἡ πέριξ τόπου τινὸς θέα
Σκόπ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.) κ. ἀ. : Βλέπ'ς τί ἀγνάδιον ἔχ' τοῖ
καλύβ' μας ! Σκόπ. Τοῦ χουριῶ ἔχ' ἀγνάντιον, βλέπεις ὁλοῦθι
Ἀρτοτ. Ἐδῶ ἔχει ἀγνάντιον αὐτόθι. 3) Τόπος ἀπο-
πτος, περίβλεπτος, ἀγναντερός πολλαχ. : Γί' ἀνέβα αὐτοῖ
'πάν' 'ς τ' ἀγνάδιον νὰ δῆς, φαίνεται κἀνένα καίτ' ; Ζαγορ. Τὰ
βόιδα ἦρθαν 'ς τ' ἀγνάδιο Μάν. Βγήκαμε 'ς τ' ἀγνάντι
(συνών. φρ. βγήκαμε 'ς τὸ ξάντι) Κύμ. Ἐβγα 'ς τ' ἀγνάντιο
Καλάβρυτ. Γῆδου 'ς τ' ἀγνάδιον (γῆδου=ἦτο. Συνών. φρ.
ἐπῆγε ν' ἀγναντέψῃ) Σαμοθρ. || ἄσμ.

Σὲ ἀγνάντιο βγήκα κ' ἑκατο 'ς ἕνα ψηλὸ λιθάρι
Καλάβρυτ. Λάστ.

Παπλᾶς 'ς τ' ἀγνάντιο ἑκατοε τηράει καὶ ρωτάει
Λάστ. Συνών. *ἀγναντία. 4) Ὅψις, πρόσωπον,
ἐμφάνισις Κύθηρ. : Ἀνάδιο καλὸ 'χει 'κείν' ἢ γυναῖκα.
'Ἡ λ. καὶ ὡς τοπωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγνάδιο Πελοπν.
(Μάν.) Ἀγνάντια ἡπ.

*ἀγναντία ἢ, ἀναῖα Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἐναντίος. Τὸ ἀναῖα ἐκ τοῦ
ἀμαρτ. ἀναδία.

Ὑψηλὸς καὶ περίοπτος τόπος. Συνών. ἀγνάντια Β3.

*ἀγναντιάδα ἢ, ἀνεδιάδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια, παρ' ὃ καὶ ἀνάδι.

Ὁ πρὸ τῆς οἰκίας ἢ ἄλλου τόπου ἐλεύθερος χῶρος,
θέα, ἀποψις : Ἡ ἀνεδιάδα τοῦ σπιτιοῦ.

ἀγναντίζω, ἀναντίζω Χίος ἀναντίζω Χίος
ἀναδιάζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀναδιάζου Θεσσ. (Καρ-

δίτσ.) ἀναντιάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναγκιάζω Κύπρ.
ἀναδιάζω Κορσ. Κύθηρ. ἀναδκιάζω Κύπρ. ἀνεγνιάζω
Χίος (Σιδερ.) ἀνεδιάζω Κρήτ. ἀγναντίζω Θράκ. Κῶς
Νάξ. Χίος κ. ἀ. ἀγναδιάζω Νάξ. (Κορων.) ὕγναντίζω
Ἰων. (Κρήν.) ὕγναδιάζω Κάλυμν. ἀγναδιάζω Νάξ.
(Ἀπύρανθ. Φιλότ.) ὕγναδιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.)
Πρόσωπ. γ' ἀγναντίζαζει Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια. Ὁ τύπ. ἀγναντίζαζει διὰ
τοῦ ἀγναγκιάζει-ἀχκαγκιάζει. Πβ. ἀγναγκιον ἐν
λ. ἀγνάντια.

1) Εἶμαι, εὐρίσκομαι ἀντικρὺ, ἀντικρῶζω, βλέπω κατὰ
πρόσωπον Κρήτ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Μάν.)
Χίος κ. ἀ. : Βκαίνει ἀφ' τὴν μέσην τοῦ κυπαρισσιοῦ μιὰ κω-
πέλλα ὡσὰν τὸν ἄγγελον, ἀναντιάζ-ζει τὴν καλὰ καὶ γρονίζει
τὴν πρώτῃν του γυναῖκα Χίος Τὸν ἀνάντιαζαν καὶ δὲν ἀπο-
φασίζαν νὰ πάν κοντά του αὐτόθι. || ἄσμ.

Οἱ Ξεχωρίτες μοῦ εἶπανε | νὰ πάρουν τὰ τουφέκια τους,
νὰ κατεβοῦνε 'ς τὸ γαλὸ, | 'ς τὴν βάρδια ν' ἀναδιάσουνε,
τ' ὄνομα νὰ φωνάξουνε

Μάν. 2) Παρατηρῶ μακρόθεν Θεσσ. (Καρδίτσ.) Κύθηρ.
Κύπρ. Νάξ. (Κορων. κ. ἀ.) Πελοπν. (Λακων.) : Γιὰ ἀνάδιασι,
ἐρχετι ἢ κυρά σ' ; Καρδίτσ. Γιὰ ἀγνάντιασε νὰ διῆς, ἐρχεται ;
Νάξ. Τὸνε ὕγναδιασε ; — Πῆα κι ἀγνάδιασα, μὰ δὲν ἐρχεται
Κορων. β) Βλέπω μακράν, ἀπλῶς, βλέπω Θράκ. Κύθηρ.
Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων. κ. ἀ.) : Μπρέ, μ' ἀγνάντιασε
'δ' ἐκεῖ μέσ' 'ς τὴν κορφή Νάξ. Αὐτὸ τὸ βόδι τὸ ἀγναντίζω
Θράκ. Μπόβαλα μέσ' 'ς τὸ πηάδι καὶ ὕγναδιασα ἀδίπερα
Ἀπύρανθ. γ) Εἶμαι ὁρατός, φαίνομαι μακρόθεν Κρήτ.
Πελοπν. (Λακων. Μάν.) : Τὸ πατόρι ἀνάδιασε Λακων. || ἄσμ.

Πάνου σὲ 'κείνη τὴν στιγμή | ν' ἀνάδιασαν καὶ πρόφτασαν
τὰ παλληκάρια τ' Ἀρμυροῦ !

(ν' ἀνάδιασαν = εἶθε νὰ ἐφαίνοντο) Μάν. 3) Ἀπολαύω
θέας τόπου τινὸς Κρήτ. 4) Προφυλάττω ὑπὸ στέγην
ἀπὸ τῆς βροχῆς ἢ τοῦ ἀνέμου Κύπρ.

ἀγνάντιασμα τό, Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγναντίζω.

Τὸ ἀπάντημα, ἢ συνάντησις.

ἀγναντιαστὰ ἐπιρρ. ἀμάρτ. ἀγναδιαστὰ Μακεδ.
(Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγναντιαστός.

Κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἀγναντίζαζον, ἀπέναντι,
ἀγνάντια : Τὰ σπῆτια μας εἶν' ἀγναδιαστά.

ἀγναντίζω (I) Εὐβ. (Κάρυστ.) ἡπ. Κέρκ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ.) ἀγναντίζον Εὐβ. (Κύμ. κ. ἀ.) Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Μακεδ. ἀγναδίζω Μεγίστ. ἀγναδίζου Θράκ. (Αἰν.)
ἀγναντῶ ἡπ. (Ζαγόρ.) Λευκ. Πελοπν. (Μεγαλόπ.) ἀγναν-
τάου ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια. Πβ. ἀγναντεύω, ἀγναν-
τίζω.

1) Ἀντικρῶζω ἡπ. Κέρκ. κ. ἀ. : Τὸ βλέμμα του ἀγνάντισε
τὸ βλέμμα τῆς δεῖνα Κέρκ. || ἄσμ.

Ἡμουνα 'ς τὴν γῆ βαθρὰ χωμένος,
τὰ χερᾶκια μου σταυροδεμένα,
τὰ ποδάκια μου ἀγναντισμένα

ἡπ. 2) Παρατηρῶ μακρόθεν καὶ καθόλου παρατηρῶ,
θεῶμαι ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Λευκ. κ. ἀ. : Ἀγναντῶ τὰ πρό-